

1.	בעניין:	עאמר, ת"ז	תושבת קלקיליה
2.		דראגמה, ת"ז	תושב טובאס
3.		חבישה, ת"ז	תושב שכם
4.		מצרי, תושב עקאבה, נפת ג'נין	
5.		ת"ז	תושב שכם
6.			ח'נפר, ת"ז
7.		זבידי, ת"ז	
8.		מרמש, ת"ז	מטול כרם
9.		שקוקאני, ת"ז	מרמאללה
10.		אלאחרס, ת"ז	ממתנה פליטים דהיישה
11.		חמיד, מבית לחם	
12.		סנג'ק, ת"ז	מכפר ראמין, נפת טול כרם
13.		עבד אלגואד, ת"ז	ממחנה פליטים עסכר
14.		חנני, ת"ז	מבית פוריק, נפת שכם
15.		אסעד, ת"ז	תושב סילת אל חארתייה, נפת ג'נין
16.		חמודה, ת"ז	משכם
17.		חלביה, ת"ז	תושב אבו דיס, נפת בית לחם
18.		חמד, ת"ז	תושבת כפר תל, נפת שכם
19.		טחאינה, ת"ז	תושב סילת אל חארתייה,
- נפת ג'נין
20. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
 ע"י ב"כ עוה"ד אנדרה רוזנטל ו/או מוסטפא יחיא
 מרח' צלאח א-דין 15, ת.ד. 38788, ירושלים 95908
 טלפון 6280633, פקסימיליה 6283312, נייד 050-910847

העותרים

נגד

מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

ע"י פרקליטות המדינה

המשיב

עתירה למתן צו ביניים וצו על חנאי

בית המשפט הנכבד מתבקש להורות למשיב לבוא וליתן טעם מדוע - אם בכוונתו להרוס את בתיהם של העותרים - לא תינתן להם זכות טיעון כטרם ינקוט בפעולת הריסה, אשר הינה כלתי הפיכה.

כסעד ביניים מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיב שלא יפגע בדרך כלשהי בבתיהם של העותרים עך לדיון בעתירה זו.

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל את העתירה עם יפוי כוח שהועברו באמצעות פקסימיליה, וללא תצהיר, מפאת דחיפותה ומפאת העוצר המוטל על אזורי מגוריהם של חלק המעותרים.

העתק עתירה זו מועבר יחד עם הגשתה לידי פרקליטות המדינה.

ואלה נימוקי העתירה:

בטרם הגשת העתירה דנן, ביום ו', 2.8.02, פנתה מנהלת המוקד להגנת הפרט לאלוף פיקוד המרכז כדלקמן:

"נודע לנו מן התקשרות כי אתמול כלילה נהרסו בגדה המערבית שני בתים של משפחות מתאבדים. לא ניתנה אחראה למשפחות. לא ניתן זמן להוציא חפצים מהבית. לא ניתן זמן למצות הליכים משפטיים.

אנו מבקשים כי אם קיימת כוונה להרוס בתי משפחות מתאבדים – בהתאם לתקנה 119 לתקנות ההגנה לשעת חירום – שתינתן אורכה של 48 שעות למיצוי ההליכים. מאחר שההריסה מיועדת, לטענתכם, למטרת הרתעה, הרי עיכוב בביצועה עד למיצוי הליכים אינו פוגע כהוא זה במטרה זו. נא הגובתכם."

העתק פנייה זו רצ"ב ומסומן באות ע' 1.

בשיתת טלפון ב-3.8.02 סמוך לשעה 23:00 עם סגן היועמ"ש של המשיב, נמסר כי בקשה דומה כלולה בעתירה תלויה ועומדת בפני בית המשפט הנכבד, וכי עמדת המדינה הובאה לידיעת בית המשפט במסגרת תגובה לעתירה. אין כל שוני בעמדה זו.

“... מטרה נוספת של פעילות צה”ל במבצע הייתה הריסת כתיהם של שני מחבלים שביצעו פיגועי טרור. בטול כרם נהרס ביתו של עליאן, פעיל חמאס, שביצע במאוס אשתקד את הפיגוע כרחוב הרצל בנתניה, בו נהרגו שלוש אזרחים ו-55 נוספים נפצעו. בחברון פוצץ צה”ל את ביתו של שוויקי, פעיל הגיהאד האיסלאמי, שביצע בנובמבר אשתקד פיגוע ירי לעבר אוטובוס בגבעה הצרפתית, בו נהרגו שני אזרחים ונפצעו 48 נוספים. עדי ראייה ציינו כי מדובר בכניין בן שלוש קומות, בו התגוררה משפחתו של המחבל.”

העתק פרסום זה רצ”ב ומסומן באות ע’ 2.

הפן העובדתי:

1. א. עותרת מספר 1 הינה אמו של עמאר, ת”ז , אשר ככל הנראה ביצע את הפיגוע בנווה ימין ביום 28.3.01. גופתו הוחזרה למשפחה ביום 13.2.02. רצ”ב ומסומן באות ע’ 3 העתק מכתב סרן הירש, עוזר היועמ”ש של המשיב מיום 11.2.02.
  - ב. בבית העותרת שבקליליה, בשטח A, שלוש קומות. בקומה הראשונה גרה חמותה בגפה; בקומה השנייה גרים גיסה , אשתו ו-7 ילדיהם; בקומה השלישית העותרת ו-9 ילדיה. בדירת העותרת 3 חדרי שינה, חדר לאזרחים, סלון, שלושה חדרי שירותים, מטבח ומרפסת.
- על פי דיווח שנתקבל במוקד להגנת הפרט ביום 2.8.02 סמוך לשעה 15: 03 לפנות בוקר הגיעו חיילים לבית העותרת ודרשו מבני המשפחה לצאת את הבית עם הבגדים שעל גביהם ומעט מטלטלים, כי בכוונת הצבא להרוס את הבית. זמן מה לאחר שיצאו את הבית, נמסר לבני המשפחה כי לא הורסים את הבית.
- בין לבין דיברה מנהלת המוקד להגנת הפרט עם היועמ”ש של המשיב. בין השאר מסר היועמ”ש של המשיב כי המדובר בשטח A וכי קיימת החלטת ממסלה להרוס כתיהם של מחבלים. מנהלת המוקד שאלה האם הכוונה לכל בית ובית, והיועמ”ש של המשיב השיב כי אין הוא יודע וכי יש לעקוב אחר החדשות.

- כעבור כ-20 דקות חזר ואמר היועמ"ש למנהלת המוקד כי לא ידוע על כוונה להרוס את הבית. תצהיר מנהלת המוקד להגנת הפרט רצ"ב ומסומן באות ע' 4.
2. עותר מספר 2 הינו אביו של דראגמה, ת"ז ככל הנראה מבצע פיגוע מיום 7.10.01 בכניסה לקיבוץ שלוחות, באזור בית שאן. גופת בנו הוחזרה לקבורה ע"י המשיב ביום 13.2.02. בבית המשפחה, בכפר טובאס, נפת ג'נין, באזור A, שחי קומות: בקומה הראשונה מחסנים, ובקומה השנייה, קומת המגורים, גרים בני המשפחה. בקומה השנייה 3 חדרי שינה, חדר אורחים, סלון, שני שירותים ומטבח. בבית מתגוררים 8 נפשות.
- פרטים אלה, כולל יפוי כוח בעל פה, נתקבלו באמצעות שיחת טלפון בין העותר לבין המוקד להגנת הפרט ביום 3.8.02.
3. עותר מספר 3 הינו אביו של חבישה, ת"ז, אשר ביצע ככל הנראה פיגוע בחיפה ביום 2.12.01. בבית המשפחה הנמצא בשכם, באזור A, שחי קומות. בקומת קרקע גר אחיו של האב, ומשפחתו. בקומה הראשונה - בשלוש דירות - מתגוררים העותר ואשתו, חמישה בניו ובתו, כלתו, ושני נכדיו. כן מתגוררים בקומה זו בן אחיו, אשתו ושני בניהם.
- פרטים אלה, כולל יפוי כוח בעל פה, נתקבלו באמצעות שיחת טלפון בין העותר לבין המוקד להגנת הפרט ביום 3.8.02.
4. העותר הינו אביו של מצרי, ת"ז מעקאבה, נפת ג'נין, אשר ביצע ככל הנראה פיגוע ביום 9.8.2001 בירושלים במסעדת "סבארו". בבית קומה אחת המחולקת לסלון ו-4 חדרי שינה, 2 שירותים, מטבח, מרפסת ושני חדרים נפרדים, אחד מכל צד של הבית. בבית מתגוררים 8 נפשות.
- לדברי העותר בנו גר לבד בבית השייך למשפחה, במרחק של כ-23 מטר מבית המשפחה. כיום גרים בבית זה בן אחר של העותר, אשתו ו-4 ילדיהם. המדובר בבית המכיל חדרי שינה, סלון ומרפסת, חדר אורחים, מטבח ושירותים.
- פרטים אלה נמסרו למוקד להגנת הפרט במהלך יום 3.8.02.
5. עותר מספר 5 הינו אביו של שריף, ת"ז משכם, אזור A, אשר ביצע ככל הנראה פיגוע בירושלים ביום 4.9.97. העותר וכני משפחתו גרים בשכירות בדירה אשר גודלה כ-150 מטר. הדירה בקומה השלישית של הכניין. בבית 7 נפשות. נמסר למוקד להגנת הפרט כי העותר חולה. יפוי כוח נמסר בשיחת טלפון ביום 3.8.02.
6. עותר מספר 6 הינו אביו של ח'נפר, ת"ז 8-0633438-9, מכפר סילת אלדהר, נפת ג'נין, אשר היה מעורב ככל הנראה בפיגוע ביום 30.3.02 בכאקה אלגרכייה. בבית קומה

- אחת, 2 חדרים, מרפסת, מטבח ושירותים. כבית מתגוררים 6 נפשות. פרטים אלה נמסרו למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון ביום 3.8.02.
7. עותר מספר 7 הינו אביו של זבידי, ת"ז משכס, מאזור א, אשר היה מעורב ככל הנראה בפגוע ביום 22.4.01 בכפר סבא. העותר ומשפחתו גרים בבית המשפחה, בניין בן 2 קומות. פרטים אלה וכן יפוי כוח בעל פה נמסרו למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון מיום 3.8.02.
8. העותרת הינו אחיו של מרמש, ת"ז. אשר ביצע ככל הנראה פיגוע בנתניה ביום 18.5.01. אמם של האחים, אלמנה, גרה יחד עם ילדיה בשכירות בטול כרם. פרטים אלה נמסרו למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון ביום 3.8.02.
9. העותר הינו אביו של שקוקאני, ת"ז אשר היה מעורב ככל הנראה בפגוע בתל אביב ביום 24.5.02. העותר גר יחד עם משפחתו בשכירות בדירה, בבניין בן 3 קומות ברמאללה, אזור A. פרטים אלה נמסרו למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון ביום 3.8.02.
10. העותר הינו אביו של אלאחרס, ת"ז שביצעה ככל הנראה פיגוע ביום 29.3.02 בירושלים. משפחת העותר גרה בבניין השייך לסוכנות הסעד של האומות המאוחדות במחנה הפליטים דהיישה. בדירה שלושה חדרי שינה, סלון, מטבח, ושירותים. פרטים אלה נמסרו למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון מיום 3.8.02. באותה שיחה נמסר יפוי כוח בעל פה.
11. העותר הינו אמה של חמיד, ת"ז אשר ביצע ככל הנראה פיגוע בהתנחלות אפרת ביום 31.3.02. נמסר למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון מיום 3.8.02 כי האב תולה ועבר ניתוח לא מזמן וכי לאם בעיות עיניים ובקושי רואה; יפוי כוח נמסר בעל פה. המשפחה גרה בבית לחם.
12. העותר הינו אביו של סנג'ק, ת"ז, שהיה מעורב ככל הנראה בפגוע ביום 2.12.01 באזור שער אפרים, סמוך לכפר קלנסווה. המשפחה גרה בבית בן 2 קומות: קומת הקרקע משמשת כמחסנים; בקומה השנייה שלושה חדרי שינה, סלון, מרפסת ומטבח. בבית מתגוררות 9 נפשות. פרטים אלה נמסרו למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון מיום 3.8.02; יפוי כוח נמסר בעל פה.
13. העותר הינו אחיו של עבד אלגואד, ת"ז אשר ביצע ככל הנראה פיגוע ביום 28.3.02 באלון מורה. המשפחה גרה בבית בן 2 קומות במחנה הפליטים אל עסכר, אזור A. פרטים אלה נמסרו בשיחת טלפון עם המוקד להגנת הפרט ביום 3.8.02, כולל יפוי כוח בעל פה.
14. העותר הינו אביו של חנוני, ת"ז אשר ביצע ככל הנראה פיגוע ביום 28.5.02 בהתנחלות איתמר. בבית המשפחה 2 קומות: בקומה

- הראשונה גרות הסבחה והדודה, גרושה, עם 2 ילדיה. בקומה השנייה מתגוררות 7 נפשות: הקומה מחולקת ל-2 חדרי שינה, סלון, מקלחת. פרטים אלה נמסרו למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון מיום 3.8.02.
15. העותר הינו אחיו של אסער, ת"ז אשר ביצע ככל הנראה פיגוע התאבדות באוטובוס קו 832 של "אגד", עת שנסע מנצרת לתל-אביב. העותר, הוריו, אחיו ואחיותיו גרים בבית בן 2 קומות. המשפחה – כולל האחים הנשואים, נשותיהם וילדיהם, גרים בבית. פרטים אלה נמסרו למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון ביום 3.8.02.
16. העותר הינו אביו של חמודה, ת"ז שביצע פיגוע - ככל הנראה - בחדרה ביום 17.2.02. העותר ובני משפחתו גרים בדירה שכורה בשכם בקומה השלישית, בבניין בן שלוש קומות. בדירה שלושה חדרים, סלון, מטבח ושני שרותים. בדירה גרים שני בנים של העותר, האחד נשוי ולבני הזוג בן. סך הכל 6 נפשות בדירה. פרטים אלה נמסרו למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון ביום 3.8.02; כן נמסר יפוי כוח בעל פה.
17. העותר הינו אחיו של חלביה, ת"ז אשר ככל הנראה ביצע פיגוע במדרחוב בירושלים ביום 1.12.01. העותר גר בבית המשפחה באבו דיס בבניין בן שלוש קומות. משפחת העותר גרה בקומה הראשונה; שתי הקומות האחרות ריקות מאדם. בבית 12 נפשות. פרטים אלה נמסרו למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון ביום 3.8.02; נמסר יפוי כוח בעל פה.
18. העותרת הינה אמו של חמד, ת"ז אשר ככל הנראה ביצע פיגוע ביום 12.12.01 ליד החנחלות עמנואל. העותרת גרה בבית בן שתי קומות בכפר תל, נפת שכם. בקומת הקרקע גרים העותרת, בעלה ושלושה ילדיהם; בקומה זו שני חדרי שינה, מרפסת, שני שרותים ומטבח. בקומה השנייה גרה כלתה של העותרת ו-4 ילדיה. בנה, עצור כעת. בקומה זו שלושה חדרי שינה, סלון, שני שרותים ומטבח. פרטים אלה נמסרו למוקד להגנת הפרט בשיחת טלפון מיום 3.8.02; יפוי כוח נמסר בעל פה.
19. העותר הינו אחיו של עבד אל טחאינה, ת"ז אשר ביצע ככל הנראה פיגוע ביום 5.3.02 באוטובוס "אגד" מספר 823 שנסע בין נצרת לתל-אביב. לבית המשפחה בכפר סילח אלחארתייה, נפת ג'נין, שתי קומות. בקומה הראשונה גרים אם העותר ו-5 אחים רווקים. אבי המשפחה נפטר בשנות ה-80. כעת הקומה השנייה ריקה מאדם. פרטים אלה נמסרו בשיחת טלפון למוקד להגנת הפרט ביום 3.8.02.

הפן המשפטי:

20. בכג"צ 6344/02 סאייח ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, עתירה אשר עדיין תלויה ועומדת, שעניינה חשדם של העותרים שהמשיב מתכוון להרוס את כתיבהם בשל היותם משפחות של מפגעים. העותרים דורשים מן המשיב שיתחייב ליתן לנפגעי החלטתו המנהלית זכות שימוע וכן זכות לעתור לבית המשפט הנכבד הזה אם השגתם תידחה.
בתגובת המדינה לעתירה, אשר העתק הימנו רצ"ב ומסומן באות ע' 5, נרשמו הדברים הבאים:

3. אשר לדרישתם החלופית של העותרים, כי המשיב יחויב להתחייב התחייבויות שונות, שיחולו אם יוחלט בעתיד להרוס את כתיבהם – נבקש להבהיר, כי אין כל יסוד משפטי לדרישה שכזו שבמסגרתה יידרש המשיב ליתן התחייבויות עתידיות מעין אלה. די בכך לדחיית הדרישות הללו על הסף.
4. לכן, נוסף, כי בהתחשב בעובדה שבתי העותרים מצויים בשטח A, ובהתחשב בעובדה שבשטח זה מתבצעת מעת לעת פעילות לחימתית-מבצעית, שהינה חלוית זמן ומקום, ברור כי אין בידי המשיב ליתן התחייבות כלשהי באשר לפעילות צבאית עתידית שכזו – אם יוחלט בעתיד לבצעה.”

העותרים טוענים כי גישה זו בטעות יסודה.

21. על פי הדין הבינלאומי החל בענייננו, סעיף 46 לחקנת האג אוסר החרמת רכוש הפרט; סעיף 23 אוסר הריסה או החרמה של רכוש האויב -
“unless such destruction or seizure is imperatively demanded by the necessities of war.”
בספרו של פרופסור קרצמר ישנה החייחסות לעניין זה, אותו אנו מבקשים מבית המשפט הנכבד הזה לאמץ. וכך נכתב ב-“The Occupation of Justice: The Supreme Court of Israel and the Occupied Territories”, State University of New York Press, 2002, בעמוד 147, סיפא:

“Article 53 of Geneva Convention prohibits destruction of real or personal property of the state or individuals “except where such destruction is rendered absolutely necessary by military operations.” While he was attorney-general of the State of

Israel, Meir Shamgar argued that demolition of houses fits the exception relating to military operations because it is a form of 'effective military reaction' that is necessary as a deterrent. This argument is not convincing. Article 53 refers to destruction rendered necessary by *military operations*. A distinction must be drawn between military operations and punitive action by the military aimed at maintaining *security*. Shamgar based his interpretation on the ICRC Commentary on Geneva Convention IV that refers to "imperative military requirements," but this must be read in the context of the Convention itself which makes a clear distinction between *military operations*, requirements, or considerations and requirements or considerations of *security*. The ICRC has clarified that the term "military operations" must be restricted to "movements, maneuvers, and other action taken by the armed forces *with a view to fighting*" and does not extend to action taken as a punishment. Furthermore, in order to fit the exception, the destruction must be rendered *absolutely necessary* by military operations. The military may be able to argue that house demolition is effective as a general deterrent (though many would doubt this), but it would be stretching credulity beyond reasonable limits to argue that such demolitions are rendered absolutely necessary.

Both the Hague Regulations and Geneva Convention IV prohibit collective punishment. Article 50 of the Geneva Convention expressly prohibits imposition of punishments on a protected person for an offense he or she has not personally committed."

העותרים טוענים כי על פי הדין הבינלאומי, ניתן יהיה להרוס רכושו של האויב אם הדבר מתבצע תוך כדי פעולה צבאית – ולא כתגובה עונשית לפעולתו של אחר – כאשר הקשר היחיד בין מבצע העבירה לבין דיירי הבית הינו קשר דם.

בית המשפט הנכבד הזה כבר הכיר בעבר בזכותו של העלול להיפגע מהחלטתו המנהלית של המשיב, לתפוס ולהרוס את רכושו הפרטי בשל מתדליו של קרוב משפחה, לטעון את טענותיו בטרם תבוצע ההריסה. וכך נקבע בבג"ץ 4112/90 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' אלוף פיקוד הדרום, פ"ד מד(4) 626, 637 –

(1) ...פרט למקרים של צורך צבאי-מבצעי [...] מן הראוי שתיכלל בצו לפי תקנה 119 הודעה בדבר מתן אפשרות למי שאליו מופנה הצו, לבחור פרקליט ולפנות למפקד הצבאי קודם להפעלת הצו, תוך זמן קצוב שיפורט, וכי לאחר מכן, אם ירצו בכך, תינתן להם שהות נוספת, אף היא קצובה בזמן, לפנות לבית-המשפט הזה בטרם יופעל הצו.

(2) המדינה תהיה, כמובן, רשאית לפנות לבית-משפט זה ולבקש במקרה ראוי כי לדיון בעתירה כגון זו תוענק זכות קדימה בשמיעתה.

(3) במקרים דחופים יכולה להתבצע אטימה על אתר עוד לפני קיום הערעור או שמיעת העתירה – להבדיל מהריסה, שהיא, כאמור בלתי-הפיכה. במקרה של ביצוע אטימה על אתר, כאמור, תנתן גם כן הודעה לנוגע בדבר, בה יובהר לו כי זכות ההשגה או הגשת העתירה בעינה עומדת.

על פי הבנתנו, המשיב אינו רואה את עצמו כבול על ידי פסיקת בית המשפט הנכבד הזה ויטען, ככל הנראה, שהריסת הבית של משפחותיהם של מפגעים מתבצעת לא מכוח תקנה 119, אלא מכוח דיני מלחמה, קרי סעיף 23(g) לתקנות האג. העותרים מבקשים מבית המשפט הנכבד לקבוע, כפי שפורט לעיל, כי לא ניתן לכלול בסייג של סעיף 23(g) לתקנות האג פעולה שמתבצעת שלא לצרכים צבאים הכרחיים עכשוויים, אלא שזו תגובת נקם לפיגועים שמתרחשים ברחבי המדינה.

ג'נימאת ואח' נ' אלוף

וכך נקבע ע"י כבוד השופט חשין בבג"ץ 2006/97

פיקוד מרכז, פ"ד נא(2) 651, 654-655:

"ואותו עקרון-יסוד כולנו ידענו ושנינו מאז היותנו: איש בעונו יישא ואיש בחטאו יומת. וכדבר הנביא: "הנפש החוטאת היא תמות בן לא-ישא בעוון האב ואב לא ישא בעוון הבן, צדקת הצדיק עליו תהיה ורשעת הרשע עליו תהיה" (יחזקאל יח כ). אין עונשין אלא-אם-כן מזהירין ואין מכים אלא את העבריין לברו. זו תורת משה והוא הכתוב בספר תורת-משה: "לא יומתו אבות על-בנים ובנים לא-יומתו על אבות כי אם-איש בחטאו יומת" (מלכים ב. יד, ו).

...מאז קום-המדינה – בוודאי כך מאז חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו – נקרא אל תוך הוראת תקנה 119 לתקנות ההגנה, נקרא בה ונשקע בה, ערכים שהם ערכינו, ערכים של מדינה יהודית, חופשית

ודמוקרטיה. ערכים אלה יוליכנו היישר אל ימים קדומים של עמנו, וימינו אלה כאותם ימים: לא יאמרו עוד אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקחינה. כל האדם האוכל בוסר שיניו תקחינה.”

23. העותרים טוענים כי הריסת בתיהם - ואין נפקא מינא אם הדבר נעשה בהתאם להוראות תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חרום) או בהתאם להוראות הדין הבינלאומי, כפי שמפרשו המשיב - הינה פעולה עונשית כלפי בני המשפחה, הסוטה מעיקרון יסוד בדיני מדינת ישראל בדבר האחריות האישית של מבצע העבירה. וכך מתייחס פרופסור קרצמר, בעמ' 151, לעניין זה:

“Even if one adopts a narrow definition of the term collective punishment, according to which demolishing the family home of a young person who committed a serious act of violence is not included, there can be little doubt that such a demolition is a departure from the principle of individual responsibility. This, in itself, would seem to imply a significant departure from accepted principles of penal law. As previously stated, it is also incompatible with international law.”

סעיף 33 לאמנת ג'נבה הרביעית קובע כלהלן:

“No protected person may be punished for an offense he or she has not personally committed. Collective penalties and likewise all measures of intimidation or of terrorism are prohibited.”

העותרים טוענים כי גם אם בעבר בית המשפט הנכבד הזה דחה טענות מסוג הזה, לאור ההתפתחויות בדין הבינלאומי בשנים האחרונות, יש טעם בבדיקה מחודשת של טענות אלה.

“The Court has never considered on their merits the substantive arguments against house demolitions that rest on the prohibitions on confiscation and destruction of property.”

פרופסור קרצמר, שם, בעמ' 153.

העותרים מפנים לדברי כבוד הגשיא ברק בבג"צ 4219/01 גוסין נ' מפקד כוחות צה"ל ברצועת עזה (טרם פורסם):

“גם המפקד הצבאי חייב לפעול במסגרת הדין, ופרשנותו המוסמכת של הדין היא תפקידו של בית המשפט.”

24. טענת העותרים היא כי הריסת כתיהם הינה עונש קולקטיבי ומטרתה הטלת עונש. זוהי החלטה מנהלית ותוצאותיה בלתי הפיכות: בטרם ינקוט המשיב פעולה כה דרקונית, יש לאפשר לעותרים ולדומיהם לפנות בהשגה בכתב ו/או בעל פה; אם השגה זו תידחה, יש לאפשר פנייה לערכאות. יש ליתן לעותרים ולדומיהם זכות טיעון בטרם תבוצע ההריסה.
25. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד להיעתר לעתירה זו, ליתן את הצווים המבוקשים ולהופכם להחלטיים.

ירושלים, 4 אוגוסט, 2002

אנדרה רוזנטל, עו"ד
ב"כ העותרים